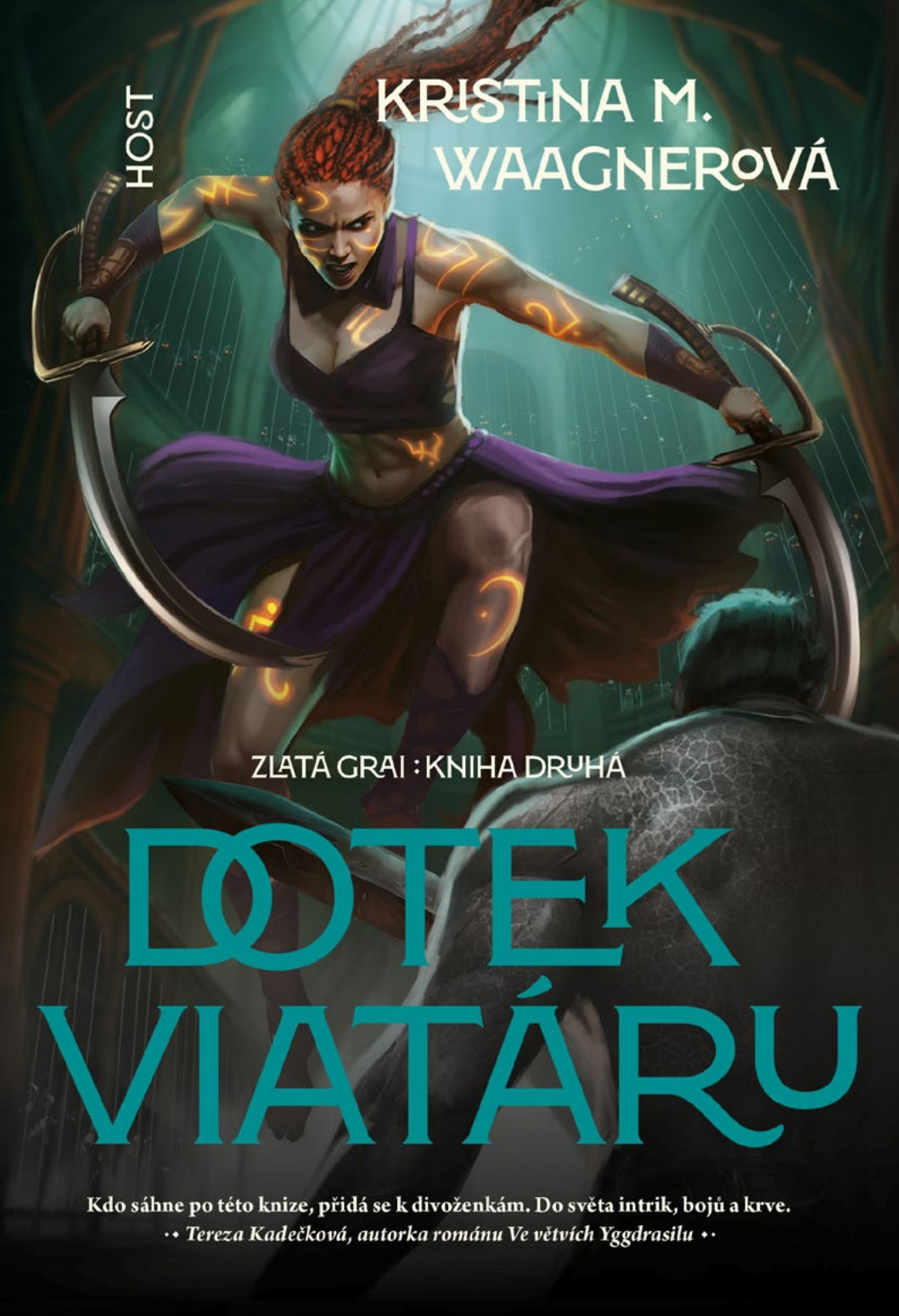

The background of the cover is a detailed illustration of a woman, Kristina M. Waagnerová, in a dynamic, action-oriented pose. She has red braided hair and is wearing a purple, form-fitting outfit with a flowing skirt. Her skin is adorned with glowing orange and yellow magical symbols or runes. She is holding two curved, scimitar-like blades, one in each hand, and is lunging forward with a determined expression. The background is a dark, atmospheric setting with greenish light rays and faint, ethereal figures in the distance.

HOST

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

ZLATÁ GRAI : KNIHA DRUHÁ

DOTEK VIATÁRU

Kdo sáhne po této knize, přidá se k divoženkám. Do světa intrik, bojů a krve.

•• Tereza Kadečková, autorka románu *Ve větvích Yggdrasilu* ••

KRISTINA M. WAAGNEROVÁ

ÚSTAV VĚSTNÍKŮ

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

DOTEK VIATÁRU

BRNO 2025

© Kristina M. Waagnerová, 2025
Cover illustration © Petr Štich, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2561-4 (PDF)
ISBN 978-80-275-2562-1 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2563-8 (MobiPocket)

Věnováno všem,
kteří po tvrdé ráně sice padnou na kolena,
ale vstanou silnější a rozzuřenější.
Aby tu ránu mohli vrátit.

PROLOG

♦♦♦

KARADHEI

Andreil Smrtihlav, nenápadný mládenec se světle hnědými vlasy, krutýma očima a úzkými bledými rty, se opíral o zeď a mimoděk si pohrával s karneolovou dýkou. Přehazoval si ji z ruky do ruky, točil s ní mezi prsty a štouchal se rukojetí do dlaně. Úkosem přitom zíral na druhého mladíka, štíhlého a velmi pohledného.

Malakai Daaen stál nad obrovským černým vejcem a zlehka se ho dotýkal. Pod prsty mu probíjela pulzující čaromoc a sytila Malakaiovu už tak děsivou auru. Pod silnou zvrásněnou krustou se tu a tam ozývalo škrábání. A něco se uvnitř hýbalo.

Vejce leželo na karneolových krystalech. Neustále u nich seděl některý ze sarreiských akolytů a udržoval energii krystalů aktivní uvolňováním své vnitřní Chribdy. Jeden z nich se právě teď kroutil opodál, viditelně už značně vysílený. Dotýkal se karneolových úlomků, jeho ornamenty skomíraly a zpoza stisknutých zubů mu unikalo namáhavé syčení. Andreil s Malakaiem si ho vůbec nevšíмали.

„Tenhle bude silný, silnější než ti ostatní,“ řekl po chvíli Malakai Daaen. „Čarozdroj, který druidi při jeho zrození otevřeli, dosud hoří plnou silou.“

Andreil Smrtihlav ledabyle zastrčil dýku do pouzdra a odhodil si z čela vlasy. „Taky záleží na tom, co ulovíme do duelů, ne?“ opáčil. „Ta skvadra, kterou teď máme dole v díře, by mi ani nestála za námahu.“

„Jsi moc náročný, Andreili,“ odvětil Malakai, aniž se od předmětu svého zájmu odvrátil. V ten moment na tvrdé skořápce krátce zazářily zlaté runy. Mladík slastně přivřel oči, jako by si s tvorem uvnitř vyměňoval životní sílu.

Andreil Malakaie ještě nějakou dobu sledoval, ale očividně ho to už přestávalo bavit. „Měli bychom se zvednout. Blíží se rozbřesk. A mistr nerad čeká.“

Malakai neochotně odtáhl ruku a kývl. „Jdeme.“ Ještě se otočil k sarreiskému akolytovi a tvrdým, řezavým hlasem pravil: „Je to pořád málo! Jestli ze sebe nevytáhneš víc, mistr tě nechá pálit železem!“

Akolyta zasyčel, ale neřekl ani slovo. Andreil se spokojeně ušklíbl — nedalo mu moc práce naučit Malakaie svým způsobům. Bohužel na tu zubatou sebranku nic jiného neplatilo.

Když odcházeli, cítili za zády sílící magii Chribdy.

Rudosor vyčerpaně visel na svém kříži. S hlubokým stenem se pokusil změnit těžiště a ulevit přetíženým bedrům.

Jorreiskému rytíři už táhlo na čtyřicítku, přesto byl ve vynikající kondici. Vlastně stále ještě doufal, že po získání posledního velkého znaku dosáhne konfirmace. I to sehrálo roli v jeho rozhodování, když se ujal obtížné mise vypsane před měsícem. Vedl svou družinu Stínovou zemí skoro dva týdny, než narazil na stopu, kterou měl sledovat. Držel se jí několik dní. Cestou se střetl s podezřele odbojnými divochy a dvakrát musel odehnat sarreiskou loveckou bandu.

Určitě udělala svoje jak únava, tak zoufalá touha dokončit misi a vrátit se domů. Nenapadlo ho, že je ta stopa falešná. Opustili označenou stezku a nechali se vést do záhuby jako husy na provázku.

Samotná past byla tak nečekaná, že doted' nedokázal určit, kde udělal chybu.

Poté co jim Lovci přehodili řetězy kolem hrdel a s posměšným hýkáním, syčením a vytím je vlekli na území Chribdy, pokusil se neztratit důstojnost a do poslední chvíle se chovat jako stříbrný rytíř. Jeho vírou poněkud otrásl, když překročili hranici temnoty a on naráz oslepl. Opakoval si v duchu jednotlivé verše Jorr'Saage a šeptem se snažil druhům dodat odvalu, pokud zrovna sám nepropadal beznaději a depresím.

Vydrželo mu to až do chvíle, kdy ho zakovali do řetězů a vyšponovali do kříže, načež mu bez varování do pravého oka zarazili cosi žhavého.

Rudosor podstoupil tvrdý jorreiský výcvik. Za svůj život musel snést hodně nepohodlí a přemoct mnohou bolest. V ten okamžik ale řval, že si málem strhl hlasivky. Ta bolest nepřestávala, trvala celé dny. Podle zmučeného křiku a následného nepřetržitého sténání poznal, že jeho druhy stihl stejný osud.

Po několika hodinách si uvědomil, že i přes tu neskutečnou trýzeň na pravé oko *vidí*. Když se zmučeně rozhlédl kolem sebe, zjistil, že je přikován zády ke kříži ve tvaru X v jakési bojové aréně obehnané silným mřížovím. Vypadalo to jako předimenzovaná klec. Za mříží se zvedaly prosté stupňovité tribuny ze dřeva, v horních patrech byly vidět honosnější terasy a lóže. Podlahu tvořil broušený, oranžově červený kámen; karneol, magický protipól alabastru. V zemi byly vyryty nějaké symboly a od nich vybíhaly drážky ústící do odtoku. Působilo to dojmem obrovského obětiště.

Jeho druhové byli pověšeni k dalším křížům. Zdecimovaně viseli v okovech, zranění z předchozího prohraného boje. Všem z jednoho oka trčel černý třpytivý kámen orámovaný zaschlou krví, což Rudosora nutilo odvracet zrak. Domyslel si, že se jedná o krystal Chribdy.

To bylo před devíti dny. Nikdy nezažil taková muka jako za onen poslední týden a půl. Sice ho krmili i napájeli, ale viset tolik dní v okovech bez možnosti změnit polohu, protáhnout svaly, do nichž chytal každou chvíli křeče, beze spánku — prakticky jen upadal do přechodného bezvědomí, z něhož ho budila další křeč —, s nechutnou nutností ulevovat si pod sebe, se všudypřítomnou omračující bolestí, z nichž tu nejkrutější způsobovalo vytrvalé pulzování ve zraněném oku, odřené a oteklé ruce či na první pohled zanedbatelné opruženiny v oblasti rozkroku a hýždí, to všechno ho přivádělo do stavu hraničícího se šílenstvím.

Fyzická trýzeň byla zajisté brutální. Ovšem to, co se odehrávalo každý den v hodinu Chribdy, tedy za rozbřesku, ho definitivně připravovalo o rozum.

Pocítil na krku teplý dech. První den by sebou cukl; dnes ani neotevřel oči.

„Tvé utrpení brzy skončí, stříbrný vojáčku,“ zašeptal mu do uší podmanivý hlas. Jindy by ho letmý dotyk rudých rtů možná probral, avšak teď všechno přebíjela jen bolest a únava.

„Táhni ode mě, ty zubatá couro,“ zachrčel Rudosor.

Odpověděl mu tichý smích. Ucítil na hrdle zašimrání ostrých špičáků. Pokusil se uhnout, ale sarrei už se k němu přisála. Horce dýchala a tiskla mu jazyk ke kůži na krku.

„Širo, no tak,“ okřikl ji se zasmáním líný hlas.

Rudosor cítil, že se ústa sarrei trochu odtáhla, třebas neochotně. „Nebud' nepřející, Andreili,“ zašeptala Šira lačně. „Několik kapek by vás nezabilo. A jeho také ne.“

„Dokázala bys zůstat u několika kapek?“ opáčil ležerně jmenovaný, ovšem s jasným výsměchem.

Sarrei zasýčela. „Jsssem čarodějka ebenového řádu! Dovedu se ovládnout.“

„Tak se ovládej,“ doporučil jí Andreil. „Mistr přichází.“

Rudosor i přes veškerou únavu pootevřel víčka. Skrz prokletý krystal zahlédl, jak k němu míří vysoký štíhlý sarreiský černokněžník s bledou pletí, dlouhými uhlazenými černými vlasy a nápadnými rudými ornamenty svíjejícími se na odhalené kůži. Byl oděn v elegantním dlouhém kabátu z tmavého sametu, krk mu halil stojetý límec. Z jeho očí připomínajících tekutou lávu se Rudosorovi dělalo mdlo.

Jakmile se přiblížil, nelibě nakrčil nos a prohodil směrem k Andreilovi: „Mohli by je před zápasem aspoň omýt. Ten smrad je nechutný.“

Rudosor byl tak vyčerpaný, že ho černokněžníkův komentář nedokázal ani naštvat, natož ho uvést do rozpaků. „Polib si, sráči,“ zachrptěl.

Ten ho však nevnímal, zřejmě jej vůbec neslyšel. Možná Rudosor nepromluvil a jen si to myslel. Nebyl schopen odlišit realitu od snů a bludů. Zapomněl už tolik věcí; tvář své ženy, jméno vlastního syna i svou hodnotu.

„Jak si přeješ, mistře,“ odpověděl Andreil Smrtihlav se sotva znatelným úsměškem. Pak si olízl rty a v očích mu krutě zaplálo. „Můžeme začít?“

„Vpusť sem tu sběř. Budu se dívat ze svého místa.“ Černokněžník se nad Andreila naklonil a zasyčel: „Nepokaz to.“

„Mistře,“ sklonil se úlisně Andreil. Jakmile se k němu sarreiský čaroděj otočil zády, střílil pohledem po Šiře. „Spustte to.“

Sarrei se narovнала a se sevřenými ústy odešla splnit rozkaz. Andreil mezitím přešel až k jorreiskému rytíři a zblízka si ho prohlížel. Nakonec znechuceně nakrčil koutky a sám pro sebe zabručel: „Příště se snad vydám na lov sám, tohle je opravdu... ubohý.“

Dřevěné tribuny se brzy zaplnily. Sarrei se objevovali tiše, mlčky, jako bledí duchové, ze tmy svítily jejich krví podlité bulvy. Brzy se na sebe mačkali tělo na tělo, v zadních řadách i stáli. Ve chvíli, kdy se obsadilo poslední místo na balkoně, Andreil Smrtihlav pokynul trubačovi, který následně zadul na objemný, zakroucený roh. Aré-nou projela vlna vibrací a z druhé strany sálu se ozvalo rytmické bušení obřadních bubnů. Z protější sluje zaduněly pomalé kroky bytosti, jež plna očekávání vcházela do zápasíště. Prošla pod zvednutou kovovou mříží a pomalu nakráčela do samého středu bojiště.

Andreil Smrtihlav se při pohledu na nádherné monstrum slastně zachvěl. Bojovník byl vysoký skoro sedm stop, rudý a lesklý, s každým pohybem se mu po těle rozvlnily provazce svalů. Rysy jeho tváře se opět změnily, jako po každém rituálním duelu. Před prvním připomínal figurínu odlitou z vosku, lebku měl potaženou kůží, bez jakéhokoli tvaru a výrazu. Teď se nejvíc podobal třetímu zápasníkoví, tomu, jenž mu nejdéle odolával. A neměl téměř nic z prvního, který umřel asi dvě vteřiny po zahájení. Byl už skoro dokonalý. Chyběl poslední zápas, poslední prolitá krev, poslední polibek Chribdy za zpěvu viatáru.

Do arény vešel Malakai. Proti démonickému bojovníkovi působil křehce, přesto z něj číselo sebevědomí. Monstrum ostražitě couvlo. Když Malakai čaroval, ustupovali i sarreiští čarodějové. Andreil byl na magii tupý a sám to přiznal jako první, avšak i on vnímal vibrace vycházející z Malakaiova těla. Co asi museli cítit mágové...

Malakai stanul uprostřed bojiště. Poručil démonovi, aby přistoupil blíž. Obr neochotně uposlechl, ale kroutil se přitom jako červ, jako by se štíhlého mladíka bál — což působilo absurdně. Chlapec k němu vztáhl ruku a obličej se mu stáhl soustředěním. Všechno ztichlo tak, že byl slyšet jen dech přihlížejících. Malakai se nehýbal. Neprováděl žádná gesta, nepronášel žádná rituální slova. Jen tam stál, napjatý, s rozevřenýma očima, a kolem něj se šířila nechutně silná aura pradávne magie života a smrti. Démonický válečník se začal třást, zhroutil se na kolena a hlava mu klesla na hrudník.

Aréna bzučela a vibrovala. Andreil cítil, jak se mu stahují a krouť všechny vnitřnosti. Byl to ohavný vjem, jako by si v tu chvíli uvědomoval veškerou svou životní energii a její labilitu. O to ohavnější byla skutečnost, že Malakai, ten okatý smrkáč, si ji mohl kdykoli vzít. Taková moc by *neměla* spočívat v rukou jediného člověka.

Popravdě, nespočívala. Malakai tvrdil, že nemůže viatár odčerpávat bez příkazu svého mistra. Tím byl Barhain Sae, stejně jako v případě Andreila Smrtihlava. Mistr Barhain byl nekonečně pozeňnaný muž.

Vibrování náhle ustalo. „Přijmi výzvu,“ poručil ledově Malakai.

Démon zvedl hlavu a v jeho plazících očích žlutě zaplálo. „Přijímám, ó pane,“ zachřčelo stvoření.

Andreil odemkl okovy poutající posledního přeživšího jorreiského válečníka, jenž se zasténáním upadl na zem. Andreil se k němu sklonil. „Poletíš teď rovnou do jorreiskýho nebe, stříbrnej frajíрку. Můžeš to udělat dvěma způsoby. Buď tomuhle pekelnýmu zmetkovi aspoň trochu počechráš pírk a předvedeš nám něco z tý vaší slavný stříbrný baletní školy, nebo tam spadneš jako ubohý jorreiský hovno.“ Kývl na otroka, který se třásl opodál a držel

v rukou Rudosorovu zbraň. „Tady máš ten svůj alabastrovej vercajk. Budu se dívat odsud, ale ostatní koukají svrchu a vidí sakra dobře.“

Rytíř se s bolestným stenem zvedl na nohy. Nenávistně na Andreila pohlédl. Pak beze slova chmátl po alabastrovém jedenapůlručním meči, a aniž se ohlédl, vběhl do arény. Démonický válečník už na něj čekal, ozbrojený dvěma zahnutými šavlemi. To byla novinka, předešlého dne bojoval obouruční sekerou. Evidentně se mu zase změnila schopnosti poté, co zmasakroval předchozího jorreiského protivníka.

Rytíř Rudosor se neubráníl síle zvyku a pozdravil soupeře po způsobu jorrei — střízlivou úklonou a klepnutím pěstí o čelo. Nato se postavil do střehu. Démon roztáhl rty. Usmál se úsměvem Rudosorova pobočníka a dlouholetého přítele, kterého zabil přede-
včirem. Pak se vrhl vpřed a zápas začal.

O pár dní později se Malakai opět věnoval svému vejci, zatímco Andreil seděl opodál a přemýšlel. Možná by opravdu nebylo od věci dopřát těm stříbrným krysám před smrtí trochu pohodlí. Malakai to sice tvrdil od začátku, ale sarrei jeho připomínky považovali za změkčilé přežitky původní výchovy. Když však Andreil vzpomínal na ubohý výkon posledního jorreiského rytíře, nemohl s Malakaiem nesouhlasit. Lapit slušného soupeře pro vyvíjejícího se *karadhei* nebylo nic snadného. Péče o zajatce nestála sarrei víc než sebeovládání a potlačení přirozené krutosti. Viset deset dní v řetězech a sledovat postupné umírání svých druhů v aréně... Andreil si i při totální absenci lidské empatie dokázal rozumově představit, v jaké by byl kondici. Musí o tom promluvit s mistrem... opatrně, samozřejmě *velice* opatrně, a diplomatically.

Jako by Malakaiovy myšlenky protékaly podobným směrem, zlatovlasý čaroděj odtrhl zrak od vejce a upřel na Andreila tvrdý

pohled. „Tento bojovník bude *jedinečný*. Nesmíme jeho potenciál promrhat! Sám posoudím všechny zajatce, kteří budou pro ten duel vybráni. A sám určím, jestli jsou nebo nejsou vhodní!“

Andreil jen s námahou potlačil rostoucí vzrušení. Odhalil zuby v šakalím úsměvu. „Narostl ti hřebínek, Malakaii Daaene. Máš štěstí, že mi to imponuje. Úplně *bytostně*.“

ČÁST PRVNÍ

♦♦♦

OBĚŤ

Isarell se zatočila na místě. Vítr kolem ní zdvihl podzimem zabarvené listí. Zastavila se ve strnulé pozici v hlubokém předklonu, s pravou nohou vztyčenou kolmo vzhůru a obličejem přitisknutým k levému koleni. Nádech, výdech. Zlehka se opřela o dlaně a pomalou hvězdou se vrátila do základního postoje. Vnímala drobný studený déšť dopadající na holé paže. Drsný písek tlačící do bosých chodidel. Lezávý chlad prostupující svaly. Pozorný pohled dvou párů bystrých očí, sledujících ji ze skrytého výklenku.

Isarell otravovalo zaměstnávat své válečníky trvalým dozorem. Se ztrátou soukromí se dosud nedokázala úplně vyrovnat. Celé to věčné střežení jí připadalo nesmyslné — měla pocit, že by si vlastní bezpečí měla zajistit sama, stejně jako ostatní Eyry. Když se tento názor opovážila prezentovat před královnou Ymirou, dočkala se jen výsměšného připomenutí atentátní akce před její zkouškou. Mohla být tisíckrát princeznou, mohla dosáhnout jakéhokoli ellektrského, jorreiského či graiského titulu, ale stačilo jedno Ymiřino slovo a klečela na koleni stejně jako před osmi lety, neschopná jediného smysluplného argumentu.

Její přísežná knížata s královnou naprosto souzněla. Vaol se ještě choval uctivě, ovšem Bastien princezně celkem nevybíravě sdělil svůj názor a Barbarella ji k tomu napůl seřvala za lehkomyslnost. Teanir díky, aspoň že ta Renn nemohla mluvit a jen ji sjela varovným pohledem! Všichni čtyři si mezi sebou a neschopnějšími bojovníky rozdělili služby a stali se tak Isarellinými stíny. Její podráždění je přitom nijak neznervózňovalo, očividně byli připraveni plnit své povinnosti i přes dívčin neskrývaný odpor.

Nádech, výdech. Nádech. *Dyrthaiá*. Odraz, dopad, kopnutí, hluboký dřep. Výdech. Kotoul vzad, přes stojku výskok na nohy,

úhyb, záklon, otočka. Nádech. Útok na levé stehno, pravé stehno, levé rameno, pravé rameno, střed. Výdech.

Po slavnostním ceremoniálu ve Willaye absolvovala ještě druhý obřad v Údolí. Přijala gratulace a sliby věrnosti od všech výše postavených divoženek; hodností nyní převyšovala všechny kromě královny, s čímž bylo spjato množství pravomocí, ale také povinností. Lucilla ji průběžně informovala — musela jí to však dávkovat, neboť Isarell přestávala po určité době vnímat. A v současném postavení si už Lucilla nemohla její pozornost vynucovat násilím.

Při oficiálních příležitostech se k Isarell všechny Eyry chovaly s takovou uctivostí, až jí to bylo nepříjemné. Ovšem stačilo, aby se zavřely dveře. Poté se uvolnily (kromě Cerry) a mluvily s ní jako dřív. Možná samy viděly, jak moc to potřebuje. Pocit jistoty, zakotvení v něčem známém — alespoň dokud se nesžije se svou novou rolí. Přece jen vystoupala za velmi krátký čas dost vysoko. V nemilosrdném jorreiském systému se na takové postavení nedalo zvyknout ze dne na den.

Nádech. *Raithá*. Výskok, otočka, švihnutí rukama, dopad, hluboký výpad, plynulý přísun. Výdech. Výskok, otočka, švihnutí jednou nohou, druhou nohou, otočka, ruka, noha, otočka, ruka, ruka, otočka, shyb. Nádech. Záklon, přemet vzad, úklon, otočka, výkop, otočka, švih levou rukou, otočka, výkop, otočka, zkřížený úder na krk, záklon. Výdech.

Svých povinností se ujímala postupně. V Údolí převzala část Ymiřiných úloh. Prvních pár měsíců Isarell jen poslouchala a osvojovala si královniny návyky, poté ji začala zastupovat. Jeden den vedla výcvik pokročilých divoženek, dvakrát týdně cvičila s důstojnicemi a mistryněmi. Nepravidelně si ji půjčovaly i Eyry — k vlastnímu kondičnímu tréninku.

Přibližně jednou za čtrnáct dní byla Isarell vyzvána k účasti na jednání ve Willaye. Poprvé byla nervózní. Celé dopoledne se chystala, přijela o dvě hodiny dřív a po celou dobu schůzky udržela plnou pozornost. Podruhé a potřetí už ve své angažovanosti

dost polevila, počtvrté se ani neobtěžovala převléct do šatů a popáté odcházela s pocitem, že někdy během schůze upadla do kómatu.

To všechno patřilo mezi rutinní povinnosti každého z elletryckých princů a knížat. Dokud nebyli povoláni, jen do úmoru cvičili sami sebe i druhé, vychovávali své nástupce a čekali na výzvu k reálnému nasazení. Isarell však při svém pasování obdržela od krále jeden speciální úkol, jehož splnění se ukázalo být mnohem obtížnější, než čekala.

Postupně objížděla jedno knížectví za druhým. Chodila se dívat na tréninky, pozorovala nejmladší adepty v základním výcviku, pravidelná cvičení stráže, přípravy mistrů i samotné prince při vrcholovém tréninku. Pátrala dlouho. Čím dál víc se klonila k přesvědčení, že mezi jorrei ideální učedníky nenajde a bude tak muset výrazně slevit ze svých požadavků. Předpokládala, že jsou-li divoženky hnány Anafrigovou krví do divoženského tréninku, stejně tak jeho mužští potomci budou vynikat mezi železnými jorrei — a právě v jejich řadách by tedy měla hledat své žáky. Když o tom diskutovala s Eyrami, zkušené následovnice dračího kultu jí připomněly skutečnost, že Anafrigovi potomci nesou také odkaz Teanir, tudíž mnoho z nich jistě spadá mezi alabastrové, ne-li stříbrné válečníky. A graiské dědictví může být jorreiským drilem potlačeno, nebo dokonce zcela vymýceno. Apelovaly na Isarell, aby test rozšířila a necílila tak detailně. Málem jejich přesvědčování podlehla, ale pak konečně, po měsících pátrání, našla prvního Anafrigova dědice.

Byl to mladý hoch, asi patnáctiletý, s čerstvým cejchem elletryckého bojovníka na zádech a v základním výcviku prince Bala-dora. Útlý tmavovlasý mládenec, tichý a trochu zakřiknutý. Na první pohled si ho ani nevšimla. Cvičil se silnějším chlapcem, který mu dával pěkně do těla. Isarell k němu došla poté, co otestovala dva jiné, a už byla celým tím dlouhým vyhledáváním otrávená. Chvíli ho sledovala, pak kývla. Její doprovod odvedl mladíka stranou. Isarell mu zavázala oči a, jako už tolikrát, požádala: „Naslouchej větru

a zemi. Nech v sobě rozhořet oheň a uvědom si vodu, která proudí tvým tělem. Naslouchej sám sobě. A odpověz mi.“

Nato probudila *raithá* a zatančila jednu ze svých intuitivních sestav — žádný z těch předepsaných tanců, které drilovala v dračí svatyni. Tamní tanečníci útočili a bránili se. Bojovali. Isarell však svým spontánním tancováním dokázala vyjádřit mnohem víc. Každého potenciálního adepta se *zeptala*, podobně jako když ona sama v jazyce mrtvého lidu vyzvala Ymiru, aby ji přijala za učednici.

A konečně, po dlouhém a únavném pátrání, jí někdo dokázal odpovět. Mladík sice nevěděl, co dělá, ale vypjal se na špičky, zdvihl paže, několikrát se otočil a pak se uklonil ladně jako baletka. Isarell mu jemně sňala šátek z očí a tiše se ho optala: „Vstoupíš do mé družiny?“

A chlapec, jenž na ni upíral své velké tmavé oči, vydechl kladnou odpověď.

Jako by se tím všechno zlomilo. Možná jen potřebovala potvrzení, že je její strategie smysluplná a logická. Možná se jen naučila lépe dívat. Vracela se na místa, kde už pátrala, některé žáky testovala i dvakrát, třikrát. Naverbovala skoro dvacetičlennou družinu, avšak stále nebyla spokojená. S Renegorovým požehnáním několikrát opustila Ellektrys a navštívila přilehlá království. Sice to obnášelo spoustu vyjednávání, administrativy a poplatků (i úplatků) z královské pokladnice, ale král byl Isarellinu počínání tak nakloněn, že si nakonec vymohla všechno, co si usmyslela.

Téměř po osmi měsících hledání nashromáždila čtyřicet osm cvičenců, které začala trénovat. Byla to tak nesourodá směsice, že dokonce i Ymira jen konsternovaně zírala, zcela zbavená slov. Většina spadala mezi mladší ročníky, ale našlo se mezi nimi i několik starších. Chlapci, muži a dívky. Jedna sedmdesátiletá stařena. Železní, alabastroví a dva stříbrní jorrei, divoženky, dcera demnogonského kováře, syn ellektryského kata a tři otrokyně — zajaté divošské dhairy, z toho jedna gladiátorka. Tu musela Isarell zaplatit ze svého.

Esthaiá. Isarell tančila s ohnivým Duchem ráda. V boji si s ním nerozuměla, ale ve hře k němu měla skoro blíž než k *raithá*. Nádech.

Výskok s rozpraženými pažemi, dopad, odraz, další výskok, pirueta, pirueta, snížená pirueta, zastavení ve dřepu. Výdech. Nádech. Výdech. Nádech. Výskok, odraz, výskok, salto, výdech, dopad, nádech, výskok, dvojité salto, výdech, výskok, trojité salto, dopad do dřepu, nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. *Esthaiá* jí dával dost zabrat. Příznačně, že si ho vybrala Ymira.

Přivedla je do Nidilingrenu, svého panství. Dělníci už několik měsíců rozšiřovali zázemí jejího hrádku podle pokynů královského architekta. Spolu s Isarell totiž povýšilo i knížectví. Díky tomu získala značnou finanční podporu ze státní pokladnice. Mohla tak své sídlo upravit a přizpůsobit ho, aby odpovídalo jejímu postavení. Tuto informaci, zmíněnou na první schůzi, přijala s kamennou tváří a samozřejmou úklonou, ale vůbec netušila, co si pod tím pokynem představit. Naštěstí jí ve všem pomohla Barbarella — vlastně převzala iniciativu a většinu jednání s architektem poté vedla sama. Na realizaci projektu dohlížel nidilingrenský správce pan Firion, který se přímo nadouval pýchou, a zdálo se, že jeho nečekané povýšení ve dvašedesáti letech zmírnilo projevy prve tak těžko snášené revmatitidy.

Nevelká pevnost, obehnaná jedinou vysokou zdí s konírnou a ubikací pro služebnictvo, ožila pohybem tesařů, kameníků, zedníků a samozřejmě několika stovek stínových otroků. Ozývalo se kopání krumpáčů, vrzání těžce naložených povozů s materiálem, házení hlíny, sypaní kamenů, stloukání dřeva a praskání bičů. Práce přitáhla řemeslníky s rodinami, ti zase obchodníky.

Když Isarell přijela po dvou měsících, kdy objížděla široké okolí, našla sice malý, ale velmi dobře prostorově rozvržený hrádek s nově vybudovanou hvězdou Citadelou, s dvojitým kamenným opevněním a další kolovou palisádou kolem narychlo postavených domků nalepených na vnější hradby.

Starý správce jí zadýchaně kulhal naproti, střídavě modral a rudl, držel v rukou desítky listin podepsaných jeho jménem, postupujících přistěhovalcům drobná území a povolujících jim usadit se v zázemí vznikajícího města.

Stařec lapal po dechu a trochu koktal: „N-nebylas k dosažení, moje paní, přestože tě kurýři stíhali celé dny... A-a-a ekonomická situace vyžadovala okamžitou reakci na t-tento nečekaný zájem...“

Isarell ho utnula v polovině věty. Laskavě mu poklepala po rameni. „Jednal jsi v mém nejlepší zájmu, pane Firione. Jsem ti za to vděčná.“

Správce změnil barvu z modré na brunátnou, pokusil se uklonit ještě hlouběji, ale pak dostal křeč do beder a musel ho odvést sluha.

„Nejsou zvyklí na blahosklonnost,“ ucedila koutkem úst Barbarella, „určitě se bál, že ho necháš zbičovat. Hlavně neztrať respekt!“

Pak ji všude provedla. Ani se nesnažila tvářit skromně, věděla, že odvedla vynikající práci. Celá výstavba kombinovala staré osvědčené metody s moderními obrannými technologiemi, v rámci možností respektovala svěží a elegantní vzhled, zároveň i praktické a příjemné užívání. Isarell nechtěla opakovat chybu, kterou udělala se správcem, ale nemohla si pomoci. Mlčky stiskla Barbarelle ruku. Jako poděkování to stačilo.

Barbarella samo sebou předpokládala, že Isarell svůj závazek vůči králi splní, třebaže v době plánování stavby to úplně nadějně nevypadalo. Takže když princezna svou družinu přivedla do hradu, čekaly je nové, čisté a dost nadstandardní ubytovny. Dále moderní umývárna, jídelna, výcviková hala, venkovní aréna, jezdecké kolbiště a střelnice.

Questdneia. Nádech. Úklona, pomalá, hluboká. Výdech, nádech. Otočka a úder vpravo. Zapotácela se, bylo v tom příliš mnoho síly. Slyšela burácení vodního Ducha v uších. Pokusila se zklidnit. Znovu. Nádech. Pomalá hluboká úklona. Otočka a švihnutí nohou. Tentokrát byla na intenzitu připravená, nenechala se zaskočit, zastavila nohu ve vzduchu a vydechla. Nadechla se, otočila a naznačila úder rukou. Zas s ní ta síla zalomcovala. Jako by povodňová vlna narazila do benevolentně zpevněné přehrad. S *questdneia* se poslední dobou dost hádala. Jako by jí nabízelo víc energie, než dokázala použít. Nenechala se vykolejit a zopakovala cvik ještě šestkrát.

Zatímco si Barbarella vzala na starost rekonstrukční práce, Isarell spustila další rozsáhlou přípravu, a to zásobovací. Poručila hloubit sklepy a stavět sýpky a zásobárny. Nenápadně, dlouhodobě nakupovat trvanlivé potraviny a plnit sklady. Několik pastvin, těch jakžtakž úrodných, zorat a osít nenáročnými plodinami. Polovinu masa z poraženého zvířectva sušit a skladovat, konzervovat ovoce a zeleninu, posilovat mléčná plemena skotu a množit nenáročné kozy a ovce. Jakékoli (opatrné a uctivé) dotazy odkláněla odkazem na kruté dětství v divočině a bytostnou potřebu pevného zázemí.

Zčásti to byla i pravda. Hlavním důvodem však byl Ymiřin tajný rozkaz. Kdyby divoženky nečekaně přišly o svůj hlavní hrad v Údolí, potřebovaly záložní a plně připravenou pevnost, z níž mohly okamžitě vrátit úder. Podle toho vypadala i nidilingrenská zbrojnice.

Inniraiá. Isarell se narovнала, vytáhla se na špičky a zavřela oči. Pomalu roztahovala ruce, vytahovala je vzhůru, přitom klesala na paty. Stahovala se níž, skloněná před nejmocnějším čarozdrojem dosedla na chodidla, plynule se svalila na záda a zůstala na nich ležet — se staženými nohama a rozpaženými rukama. Mělce dýchala a plně vnímala *viatár* proudící skrz ni.

Bastien seděl na střeše, ukrytý ve stínu komínu. Shlížel do venkovní arény, v jejímž písku trénovala jeho přísežná sestřička.

Jeho paní, opravil se kázeňsky v duchu.

Bylo to pro něj těžší, než si představoval. Rozkazy, při kterých by u Daimóna jen pokorně sklonil hlavu, byť by zněly sebešíleněji, přijímal od Isarell s neustálým nutkáním zrazovat ji od nebezpečných úmyslů a nabízet jí rozumnější alternativy. Před divoženkami se neodvážil, naopak o samotě se udržel málokdy. Vyslechla jeho názor pokaždé s respektem, ale nakonec si stejně dělala, co chtěla. Jediný, kdo na ni platil bezpodmínečně, byla Ymira. A relativně i Cerra, velitelka eyrské družiny. Všechny ostatní dokázala odeslat do patřičných mezí.

Ne tedy hned. Bylo znát, že v prvních týdnech ještě ve svých princeznovských opáncích chodit neuměla. Skláněla se hlouběji, než jí předepisoval protokol, s podřízenými mluvila uctivěji, než očekávali. Před ostatními princí se sice snažila hrát rovnocenného partnera, ale Bastien jí to nevěřil a obával se, že ani nikdo jiný.

Pak si ji vzaly do práce Cerra s Lucillou.

Bastien u jejich večerních seancí nebyl, ale výsledky se začaly dostavovat docela rychle. Isarell se naučila přepínat do jiného módu, když bylo potřeba. Jestliže to situace nevyžadovala, vracela se zase ochotně do toho svého, přirozeného. Jednou mu řekla, že v Ymirině tréninku se naučila oblékat různé masky a hrát rozličné role, takže jí stačilo vytvořit charakter na tělo — takový, jaký měla podle Eyr a královny představovat. Vzala vše zodpovědně a natrénovala si to právě na divoženkách, než se svou novou funkcí vyrazila mezi ellektrycké šlechtice.

Bastien Eyry podezíral, že pro Isarell několikrát uměle vytvořily situaci, v níž měla uplatnit své postavení. Kupříkladu jí veřejně odporovaly nebo neprojevily adekvátní úctu. Její reakce byla rychlá a tvrdá — právě ta vyhocenost tahala za všechny Bastienovy smysly. Odjakživa byl citlivý a empatický, třebaže mezi jorrei šlo o nežádoucí vlastnosti, jež se snažili potlačit a skrýt. Ale i kdyby se rozhodl svá tušení ignorovat, jednou si všiml nepokrytě pochvalného pohledu, který si po jednom takovém výstupu Cerra s Lucillou vyměnily.

Pokud šlo opravdu o plody jejich práce, výsledky byly trochu dvojsečné. Isarell se naučila odolávat nechtěnému nátlaku nepřátel, ale i přátel.

Bastien vyhledal očima další dva muže střežící Isarellino bezpečí. Měl jich pod sebou čtyřicet: dvě třetiny železných, pár stříbrných, zbytek alabastrových. S Vaolem, Renn a Barbarellou se měnili po týdnu jako velitelé Isarelliny osobní stráže. Bastien vždy na ten úkol přivedl dvanáct vysoce spolehlivých mužů ze svých kohort, kteří se střídali po čtyřech hodinách, aby byli neustále čerství a pozorní. On sám ve svém „hlídacím týdnu“ nespustil Isarell

z očí a nejráději by s ní spal v jednom pokoji. Protože to kvůli mravům nešlo, uléhal hned za vedlejší zdí.

Od Isarelliny korunovace, a to pouze v době vlastní služby, zastavil sedm útočníků. V pohraničí se převlékali za divochy, ve vnitrozemí za lapky, uprchlé pomstychtivé otroky či náboženské fanatiky. Divoženky je rovnou zabíjely. Bastien první polovinu z nich poslal do vězení, než zjistil, jakými způsoby jsou následně vyslýcháni. Poté je usmrcoval také, z milosrdenství.

Bastien znovu sklouzl očima k princezně tančící v aréně. Měla na sobě přiléhavý pružný trikot s dlouhými nohavicemi. Byla bosá, bez chráničů a neozbrojená. Vlasy měla vyčesané nahoru a drobné copánky spletené do jednoho masivního copu, končícího těsně pod hýžděmi. Nejprve se lehce protáhla a rozpohybovala, přičemž se ohýbala do takových úhlů, jako by její postava neměla žádné pevné či omezující spojení; Bastien byl zpola přesvědčen, že každá část Isarellina těla disponuje vlastním nervovým centrem, že má svaly z oceli, šlachy z pružin a klouby z gumy. Když ji jako tělesný strážce doprovázel do Údolí divoženek, několikrát viděl tréninky akrobatek. Byly dobré, ba přímo vynikající. Bastien by je vydržel sledovat hodiny. Přesto proti Isarell působily jako poutové kejklířky užívající několik triků a figlů stále dokola.

Ovšem dokonce i Isarellino standardní cvičení bylo ničím ve srovnání s tím, když začala tančit.

Říkala tomu udržování kondice.

Její pohyby zkrátka vůbec nedokázal postřehnout. Vždycky se po naprostém soustředění, kdy se krajinou neslo přívětivé ticho, ozvalo zadupání, zašustění, vzduchem zavířily končetiny, bouchla energie... a Isarell už zase stála v jiném nehybném postoji, se zavřenýma očima, v klidu dýchající a naslouchající zas nějakému dalšímu volání. A nakonec, když byla konečně spokojená, se skulila na záda. Několik minut jen ležela a všem živým okolo trnuly zuby, vstávaly vlasy a ježily se chloupky po celém těle. Už osm měsíců odolával pokušení se Isarell zeptat, co to u všech ďasů na závěr vyvolává za svinstvo. Ač ho to drásalo, ještě se držel.

Jakmile se zvedla, oddechl si, stejně jako ostatní strážci. Zatímco oni zůstali skryti ve stínech, Bastien sklouzl ze střechy. Pružně doskočil do písku a přiblížil se k Isarell na vzdálenost několika kroků. Mírně se uklonil, nejen aby učinil zadost etiketě, ale byl tak prostě vychovaný.

Otočila se k němu s podezřele lesklýma očima, jako by byla trochu přio opilá. Bastien ji už takhle znal, způsobovaly to všechny ty graiské energie. Isarell chvíli trvalo, než se z toho mírně euforického stavu dostala.

„Bylo to krásné,“ řekl.

„Nic jsi neviděl,“ obvinila ho s lehkým úsměvem.

„Stejně to bylo krásné,“ pokrčil rameny. „Jako když ti před nosem uletí něco velkého a hodně barevného.“

„Jsi romantik, bratříčku. Co jen pro všechny anděly Maintré děláš zrovna tady?“ zasmála se Isarell poněkud zpomaleně a omámeně přivřela oči.

Bastien přistoupil blíž a zašeptal: „Hlídám tě, ty jeden pošetilý blázne, a jsem přitom nebetyčně šťastný. Občas se bojím usnout, abych se neprobudil do té depresivní šedi, ve které jsem žil předtím. Narodil jsem se jenom pro tohle, pro nic jiného.“

„Taky jsem nikdy nebyla šťastnější,“ odpověděla Isarell rovněž šeptem. Každým dalším okamžikem působila přičetněji, střízlivěji. „Celou dobu jsem měla pocit, že se ode mě čeká víc, než dokážu splnit. Ale teď dělám to, co neumí nikdo jiný, a vím, že to dělám dobře... Zní to asi příliš sebevědomě... Ale je to tak. Tvrdě pracuju a vidím výsledky.“

„Nejen ty, Isarell.“ Bastien si vzpomněl na čtyřicet osm Stínů, které viděl trénovat předminulý večer. Jméno, jež své jednotce dala, se mělo vysmívat přehnanému strachu ze stínových bytostí, ovládajícímu většinu obyvatelstva říše. Bastien si však nemohl pomoci, nenalezl by nic výstižnějšího.

„Za týden je mám předvést králi,“ pronesla Isarell trochu nepřítomně a automaticky navázala na Bastienovy myšlenky. „Naše spolupráce teprve začíná... přesto si myslím, že máme co ukázat. Věřím,

že dovedu Renegara přesvědčit, že svůj úkol plním zodpovědně a smysluplně.“

„Přesvědčíš i prince?“ zvedl obočí Bastien.

Isarell se zasmála. „To je mi jedno. Jejich názor mě nezajímá. Sloužím královně a přeju si vyhovět králi. Ostatní mi můžou... políbit šos.“

Ted se uchechtl Bastien. „Šos, jasně. Koukám, že Lucilla odvádí vynikající práci.“

„Proč bych se zaobírala jejich kritikou, když je tak zaujatá,“ pokrčila Isarell rameny. „Samozřejmě vyslechnu prince Baladora. A také princ Desden mi poslední dobou připadal přístupnější. Ale Kasantriz, Daimón a Zirkon... Jen mě chtějí ponížit, není v tom žádný přínos.“ Energicky rozhodila rukama. „Ach Bastiene, kdybys slyšel ty porady... takové žabomyší války! Každý se soustředí jen na vlastní cíle, na svůj malý prospěch. A přitom, o co sakra jde?! Všichni máme co jíst, do čeho se oblékat, kde bydlet! Jsme v teple, v bezpečí. Nikdo si na nás nedovolí útočit, a kdyby přece ano, dokážeme se snadno bránit! Ach Teanir, co víc chtějí!“

„Ty mi říkej, že jsem romantik!“ odfrkl si Bastien.

„Já ale nejsem romantik,“ odsekla. „Na rozdíl od vás všech vím, co je tam venku. Jak vypadá osamělý život v divočině. A jaká odporná vůle vládne na půdě Chribdy. Věř mi, Bastiene, kdybys strávil polovinu času tam, kde já, kdybys o tom nejen slyšel, ale také *viděl*, kdybys to *zažil*...“

„To je tím dlouhým obdobím klidu. Pohraniční půtky s divochy jsou někdy zdlouhavé, ale spíš otravné než nebezpečné. Před sarrei nás chrání Maintré. Naše říše je velká, Isarell, plná silných, schopných a velice namyšlených jorrei. Možná jsme zlenivěli a zesádelnatěli, ale pořád jsme z podstaty válečníci. Uvidíš, že mají-li Sitté pravdu a řítí-li se na nás skutečně něco většího, všechny ty ponižující šarvátky se rozplynou jak fouknutí v mlze. Pak spatříš, jak snadno se tohle nepřehledné mraveniště zastaví, zpozorní, napřímí a zařahuje jako jediný organismus.“

„Ano,“ přikývla Isarell strnule. „Toho se trochu děším. Doufám, že budu na správné straně.“

„Co to říkáš, Isi. Ty *jsi* na správné straně. Tady jsi teď doma — s divoženkami, se svojí královnou a *se mnou!*“

Isarell se na Bastiena usmála. „Zapomeň, co jsem řekla. Mám poslední dobou divné sny, budím se z nich hrozně zmatená. Nedomážu si pak chvíli uvědomit, kde jsem a ke komu patřím. Jako bych se vznášela v temnotě, zbavená všech smyslů, odstřižená od svých dosavadních kontaktů. Mívala jsem podobné sny v dětství, když jsem ještě k nikomu nepatřila. Od té doby, co mám svou *doaréh*, se neobjevily. Až teď. Naplňuje mě to nepříjemnou předtuchou. A pak ze mě padají takovéhle nesmysly.“

Bastien sklouzl rukou na Isarellino zápěstí. „Nemyslím si, že to jsou nesmysly. Jsi vyčerpaná. Každý den od rána do večera cvičíš, jsi v sedle nebo trčíš na poradách, kde si nemůžeš dovolit ztratit pozornost. Možná samo tvoje tělo volá těmi sny o pomoc. To vypětí si někde musí vybrat svou daň. Sakra, tak strašně rád bych ti pomohl, Isi...“

Isarell stiskla jeho dlaň. „Vždyť mi pomáháš.“

II

„Má paní,“ pozdravila Isarell Ymiru, která právě vycházela na nádvoří, za zády tří ze svých zamračených gardistek. Královna divoženek si jako vždycky vykračovala trochu pyšně, s povýšeným úsměvem na rtech.

Bastien, stejně jako ostatní muži z Isarelliny stráže, poklesl na jedno koleno. Sklonil hlavu a zamručel: „Královno.“

Ymira jim nonšalantně mávla na znamení, že mohou vstát. Sice se k Bastienovi chovala odměřeně, přesto velmi slušně — na to, že byl odchovancem a donedávna blízkým služebníkem jejího úhlavního nepřítele. Přestože Bastien nechápal, co Isarell k Ymiře tak táhne, tohle královně divoženek musel přiznat; své chráněnce na-prosto důvěřovala, nikdy nezpochybňovala Bastienovu loajalitu a nejednala s ním o nic hůř než se svými důstojnicemi.

Podkoní přiváděli koně chystajícím se jezdcům. Bastienův vysoký hnědák stál klidně a ani se nehnul, zatímco na něj Bastien nasedal. Kdežto ty pitomé potvory, jež si divoženky nechávaly za strašné peníze šlechtit a dodávat, nervózně tančily na místě, háze-ly černými hřívami a vztekle frkaly.

Bastien měl pocit, že většina divoženek dávala přednost normál-ním zvířatům, možná temperamentním, ale slušně vychovaným. Jenže umět osedlat plemeno *ishii* patřilo k divoženské prezentaci. Naštěstí pro většinu z nich byli ti střelení koně tak drazí, že na nich pravidelně jezdily jen důstojnice. Ostatním divoženkám stačilo přežít jezdecký výcvik a měly je z krku. Bastienovi to samozřejmě nedalo, a poněvadž byl sám vynikajícím jezdcem, několikrát si s Isarell na jejích koních vyjel. Sice je ovládl, ale potěšení mu ta jízda tedy rozhodně nepřinesla.

Isarell naskočila na svou kobytku, která se rázem přestala plašit a jen sem tam pohodila klenutou šíjí. Pětiletá klisna se odlišovala neobvyklou barvou. Většina *ishii* byla černá nebo temně hnědá, ta-hle však měla barvu tmavě grošovanou, se světlejší hlavou, hřívou i ohonem a albinsky modrýma očima. Bastienovi také připadala pod sedlem méně jankovitá, i když sednout by na ni nechtěl. Při ošetřování kousala a kopala každého kromě své majitelky — prý to byla součást její přípravy. Královna ji už od hříběte nechala vycho-vávat pro jednoho jezdce, původně nejspíš pro sebe, ale při loňském slavnostním pasování v Údolí, které následovalo po oficiální koru-novaci ve Willaye, klisnu věnovala Isarell.

Seřadili se do běžného postavení, s princeznou a královnou ve středu skupiny. Aby byla formace udržitelná, Bastienovi muži museli notně zvýšit obvyklé cestovní tempo a divoženky zase držet zkrátka své ztřeštěné koně. Ymiru to ze začátku otravovalo, ale po prvních dvou útocích nová bezpečnostní opatření bez řeči přijala. Měla už s ellektryskou nelibostí zkušenosti a předpokládala, že většina této protivné aktivity časem opadne, stejně jako po její vlastní korunovaci.

Brány se otevřely a jezdci vyrazili ostrým cvalem vpřed. Cesta do hlavního města byla zpevněná a tím pádem rychlá a pohodlná. Někde v půli trasy vyletěla z křoví šipka. Lucilla, cválající po Ymirině pravém boku, ji srazila štítem, aniž by tím směrem pohlédla. Bastien to postřehl jen náhodou, protože se zrovna otočil k Isarell, aby jí něco pověděl. Nikdo nic nekomentoval. Divoženky takový incident ani nepovažovaly za skutečnou snahu o atentát, spíš za takové drobné pošvádění. Přesto jedna ze zadních gardistek strhla koně z cesty a odcválala stranou. Skupinu pak dohnala za několik minut a mlčky se zařadila na své místo. Možná *pošvádění*, ale nemohlo zůstat bez odpovědi.

Slunce dosud příjemně hrálo, avšak tráva už osychala a listí na stromech hnědlo a opadávalo. Brzy nastoupí období studených dešťů, lepkavého bahna a vlezlé mlhy. Podzim Ellektrysu slušel, ale zima tady nestála za nic. Naštěstí trvala jen dva tři měsíce, než se vlády opět ujalo předjaří. A s ním Dny Maintré, zkoušky, pak zacvičení nováčků, letní dril, podzimní soustředění, zimní pilování v plískanicích a bahně... a zase zkoušky. A tak pořád dokola. V Ellektrysu čas ubíhal snad třikrát rychleji než ve zbytku říše.

Jezdci se řítili po silnici a kamínky jim odstřelovaly od kopyt. Dunění, které jejich příjezd provázelo, včas varovalo přibývajících pocestných, aby vyklidili cestu šlechticům a vojákům; povozy tudy jezdit nesměly, silnice patřily pouze vojenské jízdě. Pěší sice mohli procházet, jezdci na ně však nebrali ohledy a hrozily jim ošklivé

úrazy, pokud včas nevyklidili prostor. Většina z nich raději používala vyšlapané pěšiny podél zpevněných komunikací nebo vyjeté cesty pro vozy.

Divoženská jízda procválala poslední zatáčkou. Tím se jim otevřel pohled na hlavní město rozprostírající se po obou stranách široké řeky, willayský hrad postavený na pravém břehu a velkou alabastrovou Citadelu bělající se na levém. Chrám a hrad spojoval monumentální kamenný most, jehož oblouky, klenoucí se přes vodní tok, patřily k chloubám jorreiské architektury.

Jezdci museli před branami zpomalit do klusu. Sbíhalo se tu mnoho cest a hlavní komunikace se pomalu zaplňovala. Na periferii města je do nosu udeřil pach nemytých těl, zbytků jídla, zejména ryb, a odpadků a výkalů.

Chudinskou částí projeli tak rychle, jak jen šlo.

Brzy už projížděli lepšími čtvrtěmi. Na okrajích silnice se sbíhaly děti, některé mávaly, jiné se schovávaly, další jen zíraly. V postranních ulicích bylo vidět trhovce i kamenné obchody, přibývalo také městských strážců, kteří královně divoženek a jejímu doprovodu uctivě salutovali.

Bez zastavení minuli vnitřní městskou bránu, což kromě princů a nejznámějších knížat prošlo málokomu; kontroly vstupujících i odcházejících byly přísné.

Jakmile se ocitli v hradním komplexu, ubylo civilního obyvatelstva a přibýlo válečníků na všech úrovních výcviku — od pokřikujících dětí přes hezky rostlé, tiché a soustředěné jinochy s bojovníckým cejchem vypáleným mezi lopatkami až po zarputilé starce v trenérských úborech, učitelskou holí před sebou ženoucí supící stádo svěřenců. Služebnictvo vykonávalo svou rutinní práci nenápadně, s očima skloněnými k zemi.

Jezdci opustili podhradí, přešli vodní příkop po spuštěném padacím mostě, pronikli vnitřní branou a zastavili se na druhém nádvoří. Seskočili na kamennou dlažbu a předali otěže kvapně přibíhajícím čeledínům.

Avšak dříve než Ymira udělala krok kupředu, svižně přihrál první komoří. Hluboce se uklonil a řekl: „Má paní, Jeho Výsost král žádá tebe i princeznu Arachné Isarell, abyste se upravily do obřadních úborů. Se všemi odznaky vašich hodností.“

Ymira nehnula brvou, ale v očích jí zajiskřilo. „Máme hosty?“ „Významné,“ přikývl uctivě sluha a s další poklonou se odpo-roučel.

Ymira trhla hlavou směrem k jižní obytné věži a celá skupina se chvatně vydala do horního podlaží vyčleněného divoženkám.

Po cestě mlčeli, ale jakmile se za nimi zabouchly dveře, Ymira křikla na služebné, ať sebou hodí. Zatímco se ona i Isarell podrobovaly nutným úpravám, Lucilla se rozvalila do křesla. „Tak je to nej-spíš konečně tady,“ řekla zamyšleně a opřela o sebe prsty. Damno a Katira, stojící u okna, se mračily, Bastien postával s rukama založenými za zády u dveří. „Jistě přišli s oficiálním rozkazem ze Sitte-dralu i z Archu. A ten rozkaz bude určen tobě, královno. Protože král Renegor se vzdal svrchovanosti nad princeznou Isarell a postoupil ji tobě... to velkorysé gesto nyní trochu ztrácí na galantnosti. Přehodil veškerou zodpovědnost jen na tebe. Pokud Sitté poručí a ty se vzepřeš...“

Ymira stála rovná jako svíce a jen lapala po dechu, jak jí služebné utahovaly šněrování. „Pošlu je k řasu,“ odtušila pohrdavě. „Nemají mi co rozkazovat, jsem královna, u Teanir! Mohou jen žádat. Ne rozkazovat, *žádat*! A já k nim, na rozdíl od Renegora, žádné závazky nemám.“

„K Sedmikráli však ano,“ promluvil tiše Bastien.

Ymira po něm bleskla zlým pohledem.

„Je to pravda, Výsosti,“ promluvila Lucilla, než Ymira stihla něco ostrého odpovědět. „Bylo by... *moudřejší* zvolit jinou taktiku než čelní odpor.“ Lucilla se ušklíbla. „Ovšem to ty víš, jen nás testuješ, že?“

Ymiriny rty zvlínil úsměšek. „S tebou to není žádná hra, Lucillo.“ Zkontrolovala svůj odraz v zrcadle, urovnala si na hlavě stříbrnou

korunu a zatřásla hlavou, aby se jí náušnice, které běžně nenosila, pohodlně ukotvily. Otočila se k Isarell. Sjela ji hodnotícím pohledem a spokojeně přimhouřila zrak.

Šikovné ruce komorných zapletly Isarelliny divoce vyhlízející copánky do slušivého a velmi oficiálně působícího účesu a netrvalo jim to ani tři minuty. Diadém, perlové náušnice a bílé korunační šaty — a nenápadná rusovláska, běžně odívaná do obyčejné důstojnické uniformy z černé kůže nebo ještě hůř, do tréninkové tuniky a volných pytlovitých kalhot, se rázem proměnila v oslnivou, nepřehlédnutelnou krásku. Stačil jediný Lucillin pohled a Isarell se narovнала, lehce nadzdvihla hlavu a povýšeně přivřela oči. Ymira se neubránila pochvalnému pokývnutí.

„Pojďme. Ať na nás vzácní hosté nečekají.“

Bastien se stěží ovládl. Jistěže se mu nikdo *neuráčí* sdělit, jaká je strategie do této nebezpečné partie. Sice šlo o jeho nejbližší přítelkyni, a navíc současnou paní, ale proč by měl něco vědět předem, *že ano!*

Ucítil letmý dotek na hřbetě ruky. Otočil se a uviděl Isarellinu pečlivě ovládanou, téměř netečnou tvář, z níž se ale na něj nepokrytě smály její tyrkysové oči.

Ona se nebojí, podivil se. Ať už královna měla v plánu cokoli, přinejmenším Isarell s tím byla srozuměna. Bastien sám sebe překvapil, když si uvědomil, že mu to vlastně stačí.

Uvolnil se a vykročil vstříc dalším intrikám královny divoženek.

Dveřníci v královských livrejích zatlačili do vchodových dveří a divoženky s Bastienem vstoupili do audienční síně. Ta se nacházela v centrálním paláci a zabírala celé spodní podlaží. Nebyla nijak honosně zdobená, ale zato světlá, vzdušná, s množstvím úzkých vysokých oken po obou bočních stranách, dubovými naleštěnými parketami a štíhlými sloupy podpírajícími vysoký strop s žebrovou

klenbou. V čele síně byly na třech vyvýšených stupních umístěny dva trůny umně vyřezané rovněž z dubového dřeva s nenápadným tmavým polstrováním. O stupínek níže stála v oblouku podobně ozdobená křesla, tři po pravé a tři po levé straně, pro elektrické prince a princeznu. Na schodech za trůny zůstal dostatečný prostor pro tělesnou stráž.

Audienční síň dnes působila trochu opuštěně. Kromě sloužících zde postávali pouze ministři a několik dalších účastníků plánovaného shromáždění.

„Královna Ymira! Princezna Arachné Isarell a jejich doprovod,“ ozvalo se ohlášení.

Ymira důstojně vykročila vpřed, Isarell dva kroky za ní, ostatní s náležitým uctivým odstupem. Královna se zastavila před trůnem, elegantně se uklonila Renegorovi a zlehka kývla na pozdrav ostatním princům. Pak se důstojně usadila na své místo. Isarell popošla vpřed, rovněž se králi uklonila — o dost hlouběji než Ymira — a princům věnovala jen o vteřinu delší pozdrav než prve její paní.

Úplně cítila na zádech Bastienův káravý a Lucillin souhlasný pohled. Nesměla na to moc myslet, aby jí nesklouzla pečlivě nasazená lhotejtná maska a neutekl pobavený úsměv.

Bastien byl tak přímý a tolik průhledný! Jako by vůbec nechápal, že každý pohled, každá úklona a každé jakoby *náhodou* puštěné slůvko mělo ve dvorské politice dva významy, pět výkladů a deset různých důsledků. Isarell věděla, že ji Bastien chvílemi považuje za zmanipulovanou naivku — nezlobila se na něj za to. Z velké části hlavně kvůli tomu, že akceptovala roli, kterou jí Ymira s Lucillou přisoudily a kterou musela hrát nejen na ostatní, ale bohužel i na své blízké.

Usadila se na křeslo po levici královny Ymiry. Dívala se, jak jejich gardisté poklekli na jedno koleno, aby podle protokolu pozdravili krále Renegora i všechny ostatní prince, načež se Bastien a Lucilla postavili za záda svým přísežným paním a ostatní se vmísili mezi přihlížející.

Renegor pokynul uvaděči a ten zvučně pronesl: „Jeho milost kníže Derekon Demnogonius, pán stříbrných rytířů a První meč krále Dominixe. Sittský mistr Felix Demnogonius, vyslanec velmistra Crania Slepce ze Sittedralu.“

Isarell zaslechla, jak se Bastien za jejími zády sykavě nadechl.

Rychle si vybavila všechno, co věděla o Bastienových bratrech. Mladší Danash nastoupil do klasického rytířského výcviku v Demnogonu a chodily o něm pravidelně povzbudivé zprávy. Ten starší, Felix, hned zkraje výcviku projevila nečekané kouzelnické nadání. Byl přijat mezi sittské akolyty krátce poté, co Isarell s Bastienem odešli do Ellektrysu. To se stalo kdy, před nějakými sedmi osmi lety? Od té doby, co ho Sittedral spolkl, ho nikdo z rodiny neviděl. Čarodějný výcvik probíhal za zavřenými dveřmi, trval dlouhá léta a nezdá se, že by kdy končil neúspěšně. Podle Bastienovy reakce Isarell pochopila, že ho Felixovo povýšení z akolyty na Sitta šokovalo. Nebo možná to, že mu o něm otec neřekl.

To už oba jmenovaní vcházeli dovnitř.

Kníže Derekon, vysoký ramenatý válečník se sokolíma očima, tmavě hnědými vlasy staženými v týle koženou šňůrkou a ostrými, ovšem ne nepříjemnými rysy, byl oděn v obyčejné cestovní kožené zbroji bez jakýchkoli zbytečných ozdob. Jeho vysokou hodnotu prozrazoval jen plášť z černého sametu se stříbrně vyvedeným znakem nejvyššího jorreiského řádu. Tenké stříbrné linie mu tančily po každém odhaleném kousku kůže. Krácel sebevědomě, ne však arogantně, se samozřejmostí válečníka zvyklého pohybovat se jako doma v různých prostředích a na všech královských dvorech Arachrystu.

Chlapec, který ho doprovázel — a Isarell se nemohla ubránit tomu označení, protože třeba byl Felix o dva roky starší než Bastien, působil hrozně nedospěle —, se mu příliš nepodobal. Hubený vytáhlý kluk bez vousů s jizvičkami po akné, vystoupilýma hnědýma očima a oholenými vlasy. Sice měl na sobě čistý bílý háv, v němž se běžně promenovali Sitté, a na jeho kůži se

svíjely stříbrné ornamenty typické pro jorreiské čaroděje, přesto Isarell nedokázala oba bratry přiřadit pod jednoho otce.

Kníže se zastavil před trůnem, klesl na koleno a upřímně pronesl: „Králi Renegore, je mi potěšením tě pozdravit.“ Zvedl oči k Ymiře. „Má paní, i tebe poníženě zdravím. Princové... *princezno*.“

Isarell se poctivě soustředila, takže její tvář nezbarvil ruměnec. Věnovala knížeti naprosto klidný pohled a zlehka, poněkud chladně a zároveň dostatečně uctivě, se usmála. Dotíraly na ni vzpomínky na den, kdy jen tak tak unikla spárům sarrei a upadla do područí tohoto muže. Na první týdný v Demnogonu, kdy byla jako zdivočelé zvíře hozena mezi otroky do bojových jam. A na následnou cestu do Andělského města, kdy ji jako tolerované stínové dítě odváděli přímo do chřtánu té sittské stvůry Erin Aniú. Pečlivě však všechny ty myšlenky odsunula stranou a uzamkla je ve svém nitru. To všechno už odnesl čas. Je teď jorreiskou princeznou a *velitelkou* Derekonova syna.

Sittský vyslanec před králem nepoklekl, jen sklonil hlavu na pozdrav. Zůstal stát vedle svého otce bez hnutí.

Renegor pokynul pánu rytířů, aby vstal. „Pane Derekone, vítej v Ellektrysu! I ty, mistře Felixi.“

„Díky, můj pane,“ odvětil Derekon a vstal. Felix pokývl.

„Jsi velmi vytížený muž, pane Derekone,“ pokračoval bez skrupulí král Renegor. „Tvá přítomnost zde mě naplňuje radostí, ale též obavami. Jak závažnou zprávu přinášíš, že jsi jí pověřen ty osobně?“

„Můj králi, usuzuješ správně. Mé poselství je naléhavé. Sedmikrál svolává do Archu výjimečnou schůzi Stříbrné rady. Žádá, aby se dostavili jak králové, tak princové a všechna válečná knížata celého Arachrystu. Sedmikrál si přeje, aby ses vydal do Archu v nejkratším možném čase.“

Renegor propletl prsty. „Hm. Dobrá. A důvod té schůze?“

„Bohužel nemám o moc bližší informace, králi. Ovšem má osoba ti má být dostatečným důkazem, že se jedná o závažnou situaci. Mé řády jsou již všechny obeslané a chystají se na pochod do Archu. Sám hledím do budoucnosti s velkou otázkou v očích.“

Renegor se pohodlně opřel. „Jistěže výzvy pána Marguela uposlechnu. Ale bude zapotřebí vykonat nějaké přípravy, zajistit všechny výcvikové projekty. Pokud mám odvolat všech svých třicet válečných knížat a všechny prince...“

„To je samozřejmé, můj pane. Osobně se domnívám, že reálně k té schůzi nedojde dříve než za tři týdny. V ostatních královstvích bude situace obdobná.“ Kníže se odmlčel a pak tišším hlasem dodal: „Abych alespoň trochu upokojil tvou zvědavost, králi Renegore... jedná se o divochy ze Stínových zemí. Od toho incidentu, který proběhl před rokem na misi, již vedl zde princ Daimón,“ Derekon se lehce uklonil zmíněnému princovi, který mu odpověděl sotva znatelným pokývnutím, „byly vyslány další pátrací skupiny. Mnoho z nich uvízlo ve Stínu, ale nemálo se také vrátilo a přineslo znepokojivé informace. Vím jen to, co mi sdělili vlastní zvědové a hraničáři spadající pod mé strážní území. Zdá se, že ve Stínových zemích vzrůstá hrozba, na niž je nejvyšší čas zareagovat.“

Renegorovi zasvítilo v čarodějném oku. „Však už ve svých hnízdech sedíme dost dlouho. Přichází čas roztáhnout křídla a zatnout spáry, konečně! Pořád říkám, že nestačí trčet za světelnými hranicemi a lebedit si v izolaci, zatímco nepřátelé nespí a čekají na svou chvíli. Ihned započnu s přípravami na cestu do Archu. Slibuji ti, pane Derekone, že se v hlasování rozhodně nebudu držet zpátky! A jestli máme vyjet za hranice a udělat tam venku trochu pořádek, povedu své válečníky osobně!“

„A mně bude ctí stát po tvém boku, králi,“ položil Derekon pěst na hrud’.

„Raději vyčkejte verdiktu Rady, pánové,“ zasmála se řezavě Ymira. „Nakonec jsme všichni jen pěšáci v jejich velké hře.“

„V životě bych si nedovolil označit tebe za pěšáka, má paní,“ kontroval lehkým tónem pán rytířů. „Tvůj poslední kousek vyvolal velké pozdvižení po celém Arachrystu. Věz, že tebe i tvou chráněnkou čeká v Andělském městě mnoho pozornosti.“

„Že by vnitřní záležitosti Ellektrysu vzbudily zájem celé říše?“ opáčila Ymira posměšně.

„Vnitřní by byly, kdyby ses přitom nedotkla práv jedné z nej-mocnějších osob Arachrystu. Zahrálas to bravurně, královno. Balancovala jsi sice na hraně zákona, ale dílem tvých schopností a dílem štěstí se ti podařilo vše zakončit legálně a bez násilí. Ale házela jsi v kostky proti Erin Aniú — a to už je věc, která nenechá ničí uši a ústa v klidu.“

„A která ponese následky, že, můj pane?“ promluvila jasným hlasem Isarell. Vstala a pomalu sešla po dvou schodech, až se zastavila přímo před knížetem Derekonem. Když k němu vzhledla, bylo to jako hledět na Bastiena za dvacet let. „Dostala jsem šanci a chopila se jí. Sice jsem se tu nenarodila, ale ctím zákony jorreiské říše a sloužím jí se stejnou úctou a stejným nasazením jako kterýkoli jiný rytíř pod tvým velením, pane Derekone. Nechtěla jsem nikoho urazit a nejméně ze všeho Sitty. Pouze jsem zde našla svůj osud a místo. Budu vám všem velice užitečná, mnohem užitečnější, než bych kdy byla v sittském područí. Jsem si jistá, že o tom postupně všechny přesvědčím.“

„Jak?“ otázal se Derekon.

„Samozřejmě svou oddanou službou,“ odvětila Isarell sametově a upřela na knížete hluboký pohled. I v tomhle ji cvičila Lucilla; právě ona si totiž všimla, že když se Isarell zadívá dost upřeně, je snadné se v jejích mořsky modrých očích úplně ztratit. „Svůj titul jsem si musela vybojovat, můj pane, a to proti nejlepším válečníkům Ellektrysu. Prošla jsem tvrdým výcvikem — nejen zde, ale též ve Stínových zemích, pod dozorem graiského mistra, který mi pomohl rozvinout všechny mé vlohy. Kdybych si nepřála složit vlastní život k nohám ellektryské královny, mohla jsem stokrát zmizet a neštěkl by po mně ani pes! Ale já se vrátila. Splnila jsem všechny podmínky, které po mně ellektryský zákon vyžadoval. Utkala jsem se s třiceti válečnými knížaty. Dokonce jsem se postavila svému králi — všechno jen proto, abych dokázala svou cenu.“

Poznala, když ho dostala. Derekon Demnogonius se na chvíli zasekl, pak zamrkal, uctivě se jí uklonil a řekl: „Odpusť, princezno, nechťl jsem tě urazit.“

„Budu ti vděčná, můj pane, pokud uvěříš, že netoužím po ničem jiném než věrně sloužit ellektrské koruně.“ Isarell se otočila, důstojně vystoupala ke svému křeslu a usadila se. Z výšky pak pohlédla na Bastienova bratra. „Raději bych se mylila, ale hádám, že tvé poselství se rovněž týká mé osoby, mistře Felixi Demnogonie. Hořím netrpělivostí, prosím, mluv.“

Hoch zvedl k Isarell vypoulené oči a slabým hlasem, sotva slyšitelnějším než šepot, pravil: „Tvé osoby se mé poselství sice týká, princezno, ale je určeno tvé paní.“

„Poslouchám, mistře Sitte,“ promluvila studeně Ymira.

„Mé poselství je určeno *jen* tobě. Předám ti ho však pouze s tvým svolením.“

„Projektor...“ zašeptala za Ymiřinými zády Lucilla.

Královna mlčky přikývla. Felix Demnogonius přimhouřil oči a jeho stříbrné linie vzplanuly bílým světlem.

Ymira, do jejíchž očí Felix zabodl zrak, trochu zbledla a nadechla se tak usilovně, až jí vystoupily krční svaly. Trvalo to sotva dvě vteřiny, pak Felixovy ornamenty pohasly a Ymiře se zas vrátila do tváří barva.

Tvářila se lhostejně, ale její důstojnice snadno poznaly, že ji předaná informace zaujala.

„Jsem srozuměna,“ řekla chraptivě královna po několikavteřinové odmlce.

Když Sitt nic nedodal, král Renegor vstal. „Pane Derekone, mistře Felixi, jste jistě unaveni po dlouhé cestě a nás ostatní čeká schůze — delší, než bylo v plánu, protože kromě toho, co jsme dnes potřebovali probrat, budeme muset též projednat odpověď na vaše poselství. Navrhují tedy, abyste využili našeho pohostinství, omyli se, převlékli a odpočali si. Večer se setkáme na slavnostní večeři uspořádané na vaši počest.“

„Králi Renegore, děkuji ti za tvou laskavost,“ odpověděl pokorně Derekon. „Ale pokud bys mohl uvolnit z porady mého syna Bastiena, byl bych ti velmi vděčný. Potřebuji s ním probrat nějaké rodinné záležitosti.“

Renegor pohlédl na Isarell, která krátce kývla.

„Ovšem,“ pokývl král. „Kníže Bastiene, prosím doprovod svého otce a bratra do zahrad willayské Citadely. Jsi uvolněn na tak dlouhou dobu, jak bude potřeba. A my ostatní se nezdržujeme. Premísťme se do poradní síně, máme toho hodně na práci.“

Derekon Demnogonius pomalu kráčet upraveným parkem obklopujícím alabastrovou Citadelu hlavního města Ellektrysu a přemýšlel, jak začít rozhovor. Bastien celou cestu od hradu přes kamenný most až po vstup do zahrad nepromluvil, Felix samozřejmě také ne.

Felix mlčel skoro pořád, byla to součást sittského výcviku. Neplýtl slovy, všechno, co řekl, muselo mít svůj význam. Zato Bastien mluvil rád a Derekon se na něj těšil od chvíle, kdy mu král Dominix rozkázal odjet do Ellektrysu. Přesto teď nějak nevěděl, co říct.

Bastien dospěl. Už to nebyl žádný rozjívený kluk, ale skutečný muž, vážný, zkušenostmi otrkaný, perfektně vychovaný. Derekon ho naposledy viděl před více než rokem a půl, když přijímal titul válečného knížete. Živě si vzpomínal, jak byl tehdy neskutečně hrdý. Dnes, když ho viděl stát za zády toho stínového dítěte, znejistěl.

Jeho zraku neušlo, jak bedlivě Bastien tu dívku sledoval. Nebyla to jen zodpovědnost, co z něj číselo; byla to *úzkost*. Derekon dokázal ze synova pohledu, postoje a chování usoudit, že by ji chránil klidně i před ním samým — před vlastním otcem!

Za tu krátkou chvíli, kterou strávil v audienční síni, toho zachytil mnohem víc. Třebas působil odměřeně a někdy až necitelně, byl velmi dobrý v rozpoznání různých vztahů a pocitů. I díky tomu

dokázal velmi dobře ovládat své muže, přestože tuto schopnost dobře skrýval; mezi jorrei nešlo o nijak žádoucí vlastnost. Derekon však vnímal napětí, které elektrizovalo mezi princem Daimónem, Ymirou a Isarell. Asi dvakrát, když měl pocit, že se nikdo nedívá, bleskl Daimón nenávisným pohledem i po Bastienovi; zjevně mu ještě neodpustil, že se vzdal svého učitele a přešel k jeho nejsilnější soupeře, jakmile k tomu dostal příležitost. Z ostatních princů měl Derekon pocit takových nevyhraněných pozorovatelů; zdálo se, že velmi dobře vědí o vypjatých vztazích mezi královnou divoženek a královým nejpravděpodobnějším nástupcem a jen čekají, kam se otočí korouhvička.

Derekonovi se vůbec nelíbilo, že se jeho syn do tohoto klubka zamotal. Ale neviděl žádnou cestu ven. Mohl jen doufat, že ona neurčitá hrozba, rysující se ve Stínu, získá konkrétní obrysy, donutí jorreiské válečné síly vytáhnout za hranice a ellektryská situace se pak rozplyne v mnohem kolosálnějším dějišti, než jakým byl zdejší malý dvůr.

Bastien nakonec přerušil ticho sám. „Jak se daří matce?“

„Posílá ti vřelé pozdravy,“ pravil kníže Derekon. „Drží se statečně, když o tobě a tvých bratrech vyprávím — ale nebudu tě balamutit, však ji znáš dobře. Těžko snáší odloučení ode mne i od svých dětí. Vlastně uvažuje o tom, že když jsou všechny děti na cestě z rodného sídla, opustí Demnogon i ona a bude mne doprovázet na cestách. Inu, je to pošetilé přání, ale dlužím jí své svolení — za všechny ty roky, kdy pokorně vykonávala, co určoval její stav. Myslím ale, že po pár měsících strávených v sedle, hostincích nebo pod polním stanem se do pevnosti ráda vrátí.“

„Copak Danash už je také pryč? A neříkej mi, že by matka opustila malou Lilith!“ podivil se Bastien.

„Danash dosud tráví výcvik v Demnogonu, ale před dvěma měsíci byl vyslán do pohraničí, aby se zocelil. A Lilith se bude vdávat.“

„Cože?“ vzhledl Bastien překvapeně.

„Co se divíš,“ zasmál se kníže upřímně. „Je jí už patnáct let, Bastiene! Poté co jsi získal titul ellektryského knížete a tvůj bratr sittského mistra, její cena notně stoupla. Domluvil jsem pro ni velmi pěkný sňatek se sedmnáctým synem krále Noaphiela z Netolisu, třetího království. Doufám, že se té svatby zúčastníš. Měla by proběhnout v Archu, po sjezdu Stříbrné rady.“

Bastien jen neurčitě přikývl. Pak se vzpamatoval a dodal: „Samozřejmě, bude mi ctí. Pokud mě má paní uvolní ze služby, což předpokládám.“

„Tvá paní!“ neudržel se Derekon a opovržlivě si odfrkl. „Andělé Maintré, Bastiene, co tě to popadlo?! Odpusť mi, ale tento tvůj krok nedokážu... *pochopit*, ba ani omluvit!“

Bastien na první pohled udržel zdvořilý výraz, ale jeho oči znatelně ztmavly. „Proč bys mě měl omlouvat, otče?“

„Nedělej ze sebe hlupáka,“ zavrčel Derekon. Snažil se držet hněv na uzdě, ale slova tak sekal, že jeho rozpoložení bylo patrné. „Měl jsi tak slibně nakročeno! Stal ses Válečným tygrem prince Daimóna — ten mladík je možná levoboček, ale říkám ti na rovinu, se zájmem se k němu otáčí celá říše! Je nejslibnějším jorreiským válečníkem současné generace! Možná sis toho nevšiml, když jsi dělal poskoka té divošské holce, ale Daimón v posledním roce pětkrát vyjel na misi, pokaždé se vrátil s mnoha hodnotnými informacemi a tak silnými ornamenty! Někteří jsou dokonce přesvědčení, že mise byly jen zástěrkou a ve skutečnosti vyražel na hon na sarrei, aby na nich vybojoval nové znaky alabastrem a krví. Až bude jednou připuštěn ke confirmaci, stane se z něj Sitt, a to nejspíš tak mocný, že získá post v andělské stráží, mezi Původními!“ Derekon ztišil hlas: „Neubírám ti zásluhy, Bastiene, školil ses svědomitě a tvá služba zde v Ellektrysu je prý příkladná. Ale strategické myšlení jsi musel zdědit po mé tchyni!“

„Princ Daimón byl skvělý učitel,“ pronesl Bastien kontrolovaně. „A já si ho neskutečně vážím. Nejsi však slepý, můj otče, musíš cítit to strašné nepřátelství krystalizující mezi Daimónem a Isarell.“

„Co je ti do toho?“ zakroutil kníže Derekon hlavou, ale už s menší zlostí, spíš s opravdovou nevírou. „Tebe přece nemusí zajímat, co mají ti dva mezi sebou — stačí, abys vykonával princovy rozkazy, učil se od něj a dál se rozvíjel... Cožpak si vážně myslíš, že tě *divoženky* můžou dovést až ke confirmaci?“

Bastien si povzdechl. Moc dobře si uvědomoval, že všechno, co řekne, se Felixovi zapisuje do paměti a bude slovo od slova odcitováno Sittům.

Promluvil uvážlivě — po pravdě, ovšem tak, aby jeho slova nikomu příliš neuškodila. „Ten den, kdy Isarell přišla do arény a odhalila králi své krvavé perly... ten den jsem prince doprovázel. Byl ve skvělém rozmaru, myslel si totiž, že jeho zbrojnoši noc předtím dopadli Isarell, kterou už několik měsíců intenzivně lovili v pohraničí. Toho rána byl přesvědčený, že ji má v rukou. Divoženky na něj a ostatní prince nastavily léčku, aby ukolébaly jejich pozornost a zakryly skutečnost, že Isarell je už dávno v hlavním městě. Přestrojily za ni jednu z královniných gardistek. A ta gardistka se nechala lapit. Chceš vědět, co s ní provedli?“

„Co?“ otázal se Derekon nedůvěřivě.

„Rozžhavenými kleštěmi jí vyrvali jazyk a poté vytrhali všechny zuby. Když ji divoženky konečně vypátraly a vtrhly do Daimónovy pohraniční pevnosti, ležela vyšponovaná v napjatých provazech a kat se chystal strhávat jí ze zad pruhy kůže.“ Bastien vynechal, že to byl on, kdo divoženkám prozradil, kde se Renn nachází.

Kníže se ošil a založil ruce na hrudi. Byl natolik soudný, aby synova slova nezpochybňoval. I v jorreiských rádech se děla spousta surovostí, třebaže zrovna on se zasadil o přísné postihy a tresty vůči všem, kdo se protivili rytířskému kodexu. Avšak Ellektrys byl o dost svévolnější a brutálnější. Vycházelo to koneckonců z jeho podstaty. „To je vskutku ohavné. Ovšem, chápu-li správně, dělo se to možná na princův příkaz, ale ne jeho rukou? A buď sám k sobě upřímný, Bastiene. Víš, jakých krutostí se dopouštějí divoženky? Nebo před tím zavíráš oči?“

„Vím a nelíbí se mi to o nic víc,“ připustil Bastien. „Špatně jsi mě však pochopil, otče. Já se nevymlouvám na princovy způsoby — jsme v Ellektrysu a tady je všechno o dost drsnější než mi, přiznávám, vyhovuje. Šlo o to, že to chtěl provádět *Isarell*. A co hůř, jsem si dost jistý, že vzhledem k tomu, že jsem se prve za ni postavil a prosil jsem ho o shovívavost, chtěl mě donutit, abych jí ty strašné věci prováděl já sám.“

„K tomu nemáš žádný důkaz,“ vyštěkl Felix, který doposud mlčel.

„Nemám,“ odbyl ho Bastien. „Taky ho přece veřejně neobviňuju. Jen vám vysvětluju, proč jsem udělal, co jsem udělal. Nemám důkaz, ale znám prince. Vím, jak uvažuje. A jsem přesvědčený, že mě chtěl hned po zkouškách odvést s sebou a otestovat moji věrnost. Má s *Isarell* nevyrovnané účty a tohle je ellektryský... *způsob*. Nezpochybňuju jeho úmysl postavit mě čelem k mé slabosti; bylo by to tvrdé, ale účelné. Potíž je, že bych zklamal. Právě proto, že jsem si toho vědom — a protože hrozí, že se podobná situace bude opakovat —, jsem raději přijal službu u *Isarell* než u něj.“

„Všemocný Aurieli,“ zahučel kníže. „Po tomto vysvětlení sice rozumím, ale nelíbí se mi to o nic víc... Takže mi říkáš, že bys nebyl ochoten na rozkaz svého velitele, na rozkaz *stříbrného prince*, zaútočit na nějakou stínovou *grai*? Slyšíš se vůbec?“

Bastien se přestával ovládat. Zrudl v obličeji a zlostně zataľ přes-
ti. „Žádnou *nějakou* stínovou *grai*, otče! Arachné *Isarell* je u všech
ďasů *jorreiská princezna*, taková jsou naše pravidla! Už není divoch,
kterým můžeš beztrestně pohrdat! Stojí totiž v tuto chvíli výš než
já — dokonce výš než ty!“

Pán rytířů jen stěží potlačoval nevoli.

Jen Felix stál tichý, klidný, lhostejný, jako by se ho nic z toho
absolutně netýkalo. „To je pravda,“ řekl tichým hlasem a pokrčil
rameny. „O jejím postavení a právech se nelze přít. Otázka zní jinak,
můj bratře. Jsi válečný kníže, stříbrný *jorrei*, syn pána všech rytíř-
ských řádů. Tvým úkolem není posuzovat jednání svých velitelů, ale
poslouchat. Jaký je tedy důvod toho, že jednoho velitele poslechněš

a druhého ne? To mi zní jako velké pochybení u někoho ve tvém postavení... *kníže Bastiene.*"

Bastien se odmlčel. Po chvíli otočil hlavu trochu stranou. „Dostals mě, Felixi. Samozřejmě, Jorr'Saage přikazuje, abychom jednali bez ohledu na naše city, ať už přátelské, rodinné či jiné. Ale ani stříbrní rytíři, jinak velmi loajální a přísně cvičení, nejsou v tomto ohledu spolehliví. Málokterý by nezaváhal, kdyby mu velitel přikázal zatknout, mučit a následně popravit vlastní sestru, ženu... nebo třeba syna. Je to i moje slabina.“

„Pro všechny jasné válečníky!“ zvolal Derekon Demnogonius. „Chceš mi snad říct, že ses do té gra... že ses do Arachné Isarell zamiloval?!“

„Ne!“ bránil se okamžitě Bastien. „Tedy nevím... nemyslím... Sakra, miluju ji jako sestru, netoužím po ní nějak... tělesně nebo romanticky.“ Mladý kníže si rozpačitě prohrábl vlasy. „Odpusť, otče, teď jsi mě opravdu zaskočil. Já o tom takhle nikdy neuvažoval, my... my spolu máme jen velmi blízký vztah. Jako bych měl mučit Lilith.“

Derekon Demnogonius ho sledoval ostřížím zrakem. „Takže kdyby tě princ Daimón nestavěl proti ní, zůstal bys v jeho službách? A plnil bys svou službu tak, jak ti přikazuje přísaha?“

„Ovšem! Skutečně se cítím princí Daimónovi velmi zavázán za všechny tréninky, který mi poskytl. Jen díky jeho vedení jsem došel tak daleko. A souhlasím s tebou v tom, že jeho potenciál je obrovský.“

„Hm. No dobrá. Tento rozhovor mne příliš nepotěšil, synu, ale aspoň vnesl do celé té záležitosti trochu světla. Teď si skutečně rád odpočinu. Felixi, pojď, ukážu ti, kde jsou hostinské pokoje...“

„Počkat!“ zadržel je ještě Bastien a upřel na bratra zamračený pohled. „Cos to předal královně Ymiře za zprávu, Felixi?“

Bledý Sitt se jen suše usmál. „Jsi-li jí tak blízko, jak se zdá, jistě tě bude informovat, bratře.“ Pokývl mu na pozdrav a beze spěchu se rozešel zpátky směrem k hradu. Cestou se tiše rozkašlal.

Bastien se za ním díval se směsí podráždění a obav. Felix už podruhé za několik minut ťal do živého. Bastien vůbec netušil, o jaké informace se královna divoženek s ostatními dělí a o jaké ne. Zdálo se, že Felix mezi sittské čaroděje zapadl až příliš snadno.

III

Isarell procházela mezi trénujícími Stíny. Padal soumrak. Kolem ní se ozývalo lapání po dechu, dupání při odrazech a dopadech, svištění látky při otočkách, výkopech a prudkých obrazech.

Její bojovníci tančili už od rána, od okamžiku, kdy se první sluneční paprsky dotkly vadnoucí trávy na louce kousek za kolovou hradbou, která provizorně obklopovala domky, narychlo vystavěné v nidilingrenském podhradí. Stébla už byla celá zadusaná a uválená. Každou chvíli na ně někdo upadl, a jak se den chýlil, padlí se zvedali stále pozvolněji a malátněji. Kontrast mezi absolutním vypětím a úplným tichem, v němž tvrdý trénink probíhal, byl znepokojivý, nepřirozený — skoro až strašidelný. Opodál scénu pozorovali čtyři napřímení černě odění tělesní strážci, s rukama založenýma za zády.

Ozval se dusot kopyt. Gardisté zkontrolovali, kdo přijíždí, a pak se opět zahleděli přísně před sebe. Ymiru s jejími Eyrami nebylo těžké identifikovat.

Královna divoženek zastavila koně na okraji louky, svižně seskočila a hodila otěže přes hrušku sedla. Pak dokráčela k Isarellině tělesné strážci a významně pohlédla na vysokou bojovnici se světlým

mikádem a rovně zastřiženou ofinou. Ta se královně uctivě uklonila. „Výsosti.“

„Barbarella,“ pozdravila ji Ymira svým obvyklým, lehce arogantním tónem.

Cerra a Lucilla, doprovázející královnu, se k nim tiše přidaly a všechny pak několik minut mlčky sledovaly míhání těl v nastupujícím šeru.

Ymira nakonec potřásla hlavou. „Cítím, jak se kolem zvedají graiské energie, ale u ďasa netuším, co to tady ta banda předvádí. Kdybych nepocítila Isarelliny schopnosti na vlastní kůži, považovala bych tohle všechno jen za pěkně drahou komedii!“

„Výsosti, sleduji princeznu výcvik od samého začátku,“ řekla Barbarella. „Kdybys je viděla první den, buď bys plakala, nebo se nedokázala přestat smát.“

„A teď se už smát nebudu?“ opáčila Ymira.

„Královno, u tebe jeden nikdy neví,“ ušklíbla se Barbarella. „Ale ručím ti, že pokud se smát budeš, nebude to způsobeno pohrdáním. Jen pojď blíž. Jsem si jistá, že se Isarell už nemůže dočkat, až ti ty svoje hopsálky představí.“

Ymira blýskla zuby a pohodila měděnými lokny. „Tak to ji nesmíme nechat čekat.“

Když se královna divoženek přiblížila, Isarell cvičení zastavila. Stíni v tom okamžiku zatuhli v pozicích, ve kterých dostali rozkaz, pak se postupně uvolnili a zaujali podivný postoj — v mírném předklonu, s vahou na špičkách a pažemi trochu od těla. Ymiře až zatrnulo v zádech, jak jí projela vzpomínka na Isarellin zápas s Renegorem. Stála tehdy proti králi Ellektrysu jako tygr znehybnělý v pozici s jednou tlapou přizvednutou, na první pohled nedbalý a ležerní, ve skutečnosti však napjatý a čekající na první zavibrování vzduchu. A pak spustila bouři.

Ymira kolem bojovníků procházela a zkoumavě po nich klouzala pohledem. Stíni se nehýbali, jen zrychleně dýchali a po čelech jim tekla pot. Oči třeštili před sebe a oschlé rty se jim chvěly.